

на онова, що ѝ каза баба Митра, късно следъ това разбрахъ. Нощта ми се виждаше безконечна. Струваше ми се, че никога нѣма зора да просияе и день да настане.

Кукумявка се обади наблизу нѣкжде. Отъ страхъ азъ се скрихъ въ тегинитѣ пригрждки. Едва тогава неусетно сънъ ме е увлѣкълъ.

ТАЙНИ ПЖТИЦА.

Отъ Солунъ се точатъ на северъ по струмската долина дълги върволици аскеръ. Отиватъ да подкрепятъ вече разколебаната, раздрусаната турска армия. Тя не можѣ да удържи на Дунава стихийния руски напоръ.

Рѣка Струма се вие презъ върли ярове, презъ последнитѣ разклонения на Рила и Пиринъ. Тѣсенъ царски друмъ, надъ пропасти увисналъ, се бѣлѣе нагоре възъ рѣката. Уморени войници съ посърнали лица, съ угаснали погледи, безъ вѣра въ гърдитѣ кретаха като привидения по прашния пжтъ. Но тия на видъ кротки хора, когато стигнѣха нѣкое бѣлгарско село, нѣкой градецъ, веднага се превръщаха на изгладнѣли вълци. Тѣ забравяха своето човѣшко достоинство, забравяха, че и тѣ произлизатъ отъ семейства, дето сж оставили майки, сестри, дечица, съпруги, — толкова свои мили. Нито се сѣщаха, че може да ги чака близка смъртъ въ кървави бойове. Тѣ се бѣсно нахвърляха върху бѣлгарското население, безъ да ги задържи нѣкой, безъ да се опита да ги обуздае. Налитаха на жени, малолѣтни девойки, отдаваха се на своитѣ животински склонности, изнасилваха жертвитѣ си, изпаднали въ смъртенъ страхъ, стреляха, когато имъ скимне и търкаляха детски и женски глави. Тѣхната жажда за блудъ и кръвъ не знаеше насита. Въ най-добрия случай само обираха и палѣха. Тѣ си даваха видъ, че съ това отмъщаватъ на руситѣ. По тоя начинъ приспи-
ваха своята съвестъ.

Не бива да обвиняваме въ такива случаи цѣло племе, цѣлъ народъ, но право е да подчертаемъ, че турцитѣ като